

РЕШЕНИЕ

№ 13542

гр. София, 07.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.03.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диляна Николова

ЧЛЕНОВЕ: Пламен Панайотов
Елеонора Попова

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **11177** по описа за **2025** година докладвано от съдия Елеонора Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл. 72, ал.4 ЗМВР.

Образувано е по касационна жалба на Н. И. Г., полицейски орган при Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, подадена чрез процесуален представител юрк. Г., срещу решение № 3111/15.08.2025г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 135 състав, постановено по НАХД № 4414/2025г.

В касационната жалба са въведени твърдения за незаконосъобразност на съдебния акт, поради постановяването му в противоречие с материалния закон, при допуснато съществено нарушение на процесуалните правила и при неправилно тълкуване на събраните и надлежно приобщени към делото доказателства.

Твърди, че неправилно СРС е приел, че заповедта е немотивирана от фактическа страна, както и че липсвали доказателства за извършено от лицето престъпление. Посочва, че в заповедта се съдържа информация, че задържането на лицето Р. П. Л. е на правно основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, като е осъществено във връзка с образувано досъдебно производство № 11/2025 г. по описа на СДВР. Посочен е и състав на престъпление по НК, а именно- чл. 142, ал. 2, т. 5 във вр. ал. 1 от НК, за отвлечане, като деянието е осъществено по отношение на две или повече лица. Касаторът се противопоставя на извода на СРС, че следвало да бъдат налични доказателства за извършено от лицето престъпление. Счита, че надлежността на задържането е категорично доказана, осъществена законосъобразно от полицейския орган, а фактите са обективирани в съответните писмени доказателства, част от административната преписка. Задържането на Л. не е

било самоцелно, а за да се разкрие и разследва извършено престъпление. По преписката били налице достатъчно данни, които да индикират фактически обстоятелства в хипотезата на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, поради което оспорената заповед е била постановена в съответствие с материалния закон. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение за двете инстанции и прави възражение за прекомерност на адвокатското такова.

В съдебно заседание, касаторът, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът – Р. П. Л., редовно призован, не се явява и не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор К. дава заключение, че решението на СРС следва да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно.

Административен съд София- град, VI касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното: Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно основателността ѝ.

Разгледана по същество касационната жалба е основателна.

За да постанови обжалваното решение районният съд е приел от фактическа страна, следното:

Със Заповед рег.№ 513зз-79/19.03.2025г., издадена от полицейски орган Н. И. Г.-инспектор при СДВР на Р. П. Л. е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) задържане за срок до 24 часа в помещение за временно задържане на СДВР на основание чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР. В заповедта се сочи като фактическо основание за издаването ѝ- разпоредба на чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР както и, че задържането е предприето, поради наличие на данни, че лицето е извършило престъпление по чл.142, ал.2, т.5, вр.с ал.1 от НК – за отвлечане на лицата И. П. и Б. М. – деяние извършено по отношение на две или повече лица - по досъдебно производство 11/2025г. по описа на СДВР. В нея е отразено, че Л. е задържан на 19.03.2025г.

С постановление за привличане на обвиняем от 20.03.2025г. по ДП № 513 ЗМК 11/2025г. по описа на СДВР, Р. П. Л. е привлечен в качеството на обвиняем за две престъпления- по чл.142, ал.2, т.2 и т.5 вр. ал.1 от НК и по чл.339, ал.1 НК.

Видно от определение от 22.03.2025г., по НЧД № 2038/2025г. на СГС, Наказателно отделение, 24 състав, искането на СГП за вземане на мярка за неотклонение “задържане под стража“ по отношение на Р. П. Л. е оставено без уважение и по отношение на същия е взета мярка за неотклонение „Гаранция“ в пари, в размер на 5000 лв. В мотивите на определението на СГС, се сочи, че по отношение на първото престъпление, за което Р. Л. е привлечен като обвиняем, а именно– отвлечане, не може да се направи обосновано предположение за извършването му от това лице, от събраните до този момент доказателства.

Софийски районен съд приел, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, но в противоречие на материалноправната разпоредба, посочена като правно основание за издаването ѝ и не съответства на целта на закона. Съдът е намерил, че така както е констатирал в определението си и състав на СГС, разгледал искането за вземане на постоянна мярка “задържане под стража“, по делото не са налични достатъчно убедителни и безспорни доказателства, които еднозначно да сочат, че задържането на лицето Р. Л. е обосновано от изпълнение на хипотезата, описана в чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР. Заключение е, че административният орган единствено е посочил фактическото основание, което не представлява мотивиране на акта, т.е. не е посочена необходимостта за задържане на лицето и съответно лишаването му от право на свободно придвижване и лична свобода за определен период от време. Позовава се на Решение от

24.06.2014г. по жалби №50027/08 и №50781/095 на ЕСПЧ и Тълкувателно решение № 4/22.04.2004г. по дело № TP-4/2002г. ОСС на ВАС на РБ.

По тези съображения районният съд е достигнал до крайния извод, че оспорената заповед следва да бъде отменена като незаконосъобразна, поради съществено нарушение на административно-производствените правила и противоречие с материалния закон – отменителни основания по чл.146, т.3 и т.4 АПК.

Настоящата съдебна инстанция е обвързана с посочените в жалбата пороци на решението, но за валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени от касационния жалбоподател и Съдът не открива при извършената служебна проверка наличието на такива основания.

Решението на СРС е валидно и допустимо, но неправилно.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган и в изискуемата от закона форма, както правилно е приел районния съд.

Съгласно чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР полицейските органи могат да задържат лице за срок до 24 часа, когато има данни, че е извършило престъпление, а чл. 74 от същия закон изисква задържането да бъде постановено с писмена заповед, съдържаща данни за органа, за задържаното лице, датата и часа на задържането, фактическите и правните основания и разяснение на правата на лицето. Априори, изискването за посочване на фактическите основания в заповедта по чл. 74, ал. 2 ЗМВР не означава органът да извършва изчерпателно описание на всички факти и доказателства, установени към момента на задържането, както и да даде точна цифрова правна квалификация на деянието доколкото това е в компетентността на органа на досъдебното производство. Достатъчно е в заповедта да бъдат индивидуализирани обстоятелствата, които обосновават извода за наличие на данни за извършено престъпление, така че задържаното лице да може да разбере причината за ограничаването на свободата му и да организира защитата си. В случая в заповедта са посочени както правното основание за задържането – чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, така и фактическите обстоятелства- „във връзка с ДП № 11/2025 г. по описа на СДВР, заведено по повод отвличането на лицата И. П. и Б. М. и за престъпление по чл.142, ал.2, т.5, вр. ал.1 от НК- за отвличане, като деянието е извършено по отношение на две или повече лица.

Касационният състав приема, че посочените в заповедта правно и фактическо основание, данни за лицето, номер на досъдебно производство и текста от НК, съдържащ състава на престъпление от общ характер, за което това досъдебно производство се води, обосновават мотивите на полицейския орган да приложи мярката. “. С други думи, заповедта съдържа необходимите фактически основания и не страда от порока „липса на мотиви“, който в съдебната практика обуславя незаконосъобразност на подобни актове.

Следва да се уточни, че понятието "данни" по смисъла на ЗМВР и понятието "достатъчно данни" по смисъла на чл. 207, ал. 1 от НПК имат различно съдържание. За да бъде образувано досъдебно производство по реда на НПК, е необходимо да са налице достатъчно данни, които да обосноват основателно предположение, че има извършено престъпление. При налагането на ПАМ "задържане за 24 часа" по чл. 72 от ЗМВР са необходими само данни за извършено престъпление, т.е. тези данни може да не са достатъчни за образуване на досъдебно производство, но да са достатъчни да се направи извод, че задържаното лице има съпричастност към извършването на съответното престъпление.

В случая е образувано наказателното производство ДП № 513 ЗМК 11/25г. по описа на СДВР, пр. пр. № 201/2025г. по описа на СГП, за това, че: 1. на 09.01.2025г. в [населено място], с участието на лицата Д. С. В. и М. П. Л., около 19,53ч. от паркинг на магазин И., находящ се на [улица] и

около 20,48ч. от паркинг на търговски център Р. мол, находящ се на [улица], с лек автомобил марка „Ф.“, модел „А.“ с рег. [рег.номер на МПС] и с лек автомобил марка „М.“, модел „GLE 350d 4MATIC“ с рег.№ SW-470SX, отвлели две лица, а именно Б. М. М., ЕГН [ЕГН] и И. А. П., с ЕГН [ЕГН]-престъпление по чл.142, ал.2, т.2 и т.5, вр. с ал.1 от НК; и 2. На 19.03.2025г., около 18,25 ч. в [населено място], общ. Столична, обл. Столична, местност П. в имот с кад. идентификатор 22472.7421.20 и 22472.7421.21, без да има надлежно разрешение, е държал огнестрелни оръжия по смисъла на чл. 4, ал.1, ал.2 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия, а именно пушка с видим номер върху цевта А. с оптика с надпис BSA и боен пистолет Г. 17С9х19 със заличен фабричен номер- престъпление по чл.339, ал.1 от НК.

Задържането като принудителна административна мярка се предприема с цел установяване на съпричастност при разследване. Само по този начин при наличие на данни за вероятно извършено от определено лице престъпление, съгласно разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, органите на МВР могат в рамките на оперативната си самостоятелност, да осъществяват основните си дейности, предвидени в разпоредбата на чл. 6 ЗМВР, като съобразят и целта на тази мярка за процесуална принуда, която е не да се наложи наказание за установено по категоричен начин престъпление, а да се попречи на заподозрения да се укрие или да извърши престъпление, или да осуети наказателно преследване.

Осъществяването на административна принуда в настоящия случай е било необходимо, тъй като от една страна деянието, за което е провеждано разследването е криминализирано по действащото право /НК/, а от друга страна- наличието на данни за съпричастност на субекта към престъплението.

Съдът намира за нужно да отбележи, че според първия диспозитив от Решение на СЕС, по дело № С-608/21 г. чл. 6, § 2 от Директива 2012/2013 „допуска прилагането на национална правна уредба, според която основанията за задържане на лицата, заподозрени или обвинени в извършването на престъпление, включително информацията за престъпното деяние, в извършването на което са заподозрени или обвинени, могат да бъдат изложени в документи, различни от акта за задържане. Същата разпоредба обаче не допуска тази информация да бъде съобщена на посочените лица само при евентуално оспорване на законосъобразността на задържането по съдебен ред, а не в момента на лишаването от свобода или в кратък срок след началото на същото“. В случая лицето е било наясно за причините за задържането му, поради което не е нарушено правото му на защита.

Изведените от практиката на Европейския съд по правата на човека принципи по прилагането на чл. 5, § 1, б. „с“ от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, отнесени към настоящия случай, водят до извод, че е съществувала реална необходимост от охрана на обществен интерес, който е предпочетен над правото на зачитане на личната свобода на Р. Л..

Предвид това, заповедта е издадена и в съответствие с целта на закона.

С оглед изложеното решението на СРС, с което оспорената заповед е отменена като незаконосъобразна следва да бъде отменено и вместо него бъде постановено отхвърляне на оспорването на Л. против издадената заповед по ЗМВР.

При този изход на спора на касатора се дължи юрисконсултско възнаграждение, определено на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. с чл. 37 от ЗПП, вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ в размер на 260 лв. за две съдебни инстанции, превалутуирана съгласно Закона за въвеждане на еврото в Република България сумата възлиза общо на 132.94 евро.

Следва Р. П. Л., да бъде осъден да заплати по сметка на АССГ 70 лева за държавна такса /чл.227, ал.1 АПК/, превалутуирана съгласно Закона за въвеждане на еврото в Република България сумата

възлиза на 35.79 евро.

Мотивиран от горното и на основание чл.222, ал.1, във вр. с чл.221, ал.2, предл. второ от АПК, Административен съд – София град, VI-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 3111/15.08.2025г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 135 състав, постановено по НАХД № 4414/2025г., и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. П. Л. срещу Заповед за задържане на лице № 513зз-79/19.03.2025г., издадена от Н. И. Г.– полицейски орган при Столичната дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Р. П. Л., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи разноски в общ размер на 132,94 евро.

ОСЪЖДА Р. П. Л., ЕГН [ЕГН], да заплати по сметка на Административен съд София град държавна такса в размер на 35.79 евро.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.